

Kat a blázen

Jan Werich

Dle starých pramenů kdysi kraloval
starý vetčný král.
Řečeného krále nikdo se nebál,
každý se mu smál.
Ať dělal, co dělal,
lid se chechtal dál,
národ byl spokojen,
reptal jenom král.
Kat aby tohle spral,
to jsem blázen sám,
jak už vládnout mám?

Až teprv baba Jaga,
jak praví stará sága,
povídá královi
jedním rázem:
Že kdyby líp znal svůj lid,
věděl by, co lid chce mít,
vážnost, že mu dodá jen,
jen kat a blázen.
Král že musí kata míti,
aby se lid bál,
jen bláznovi dovoliti,
aby se mu smál.

Král se vrátil na svůj hrad,
babu poslech a byl rád,
od té doby panoval
kat, blázen a král.

Pohádky vyčichly, zapadnul i král
a svět dospěl dál.
Kdepak jsou ty časy, kdy se národ smál, krize se nebál.
Jak se všechno mění,
Jak ten čas letí,
Žijem ve znamení
kulturních století.
Dnes už lid nepozná,
koho se má bát
a komu se smát.

Z čista jasna, kde se vzal,
pan Nikdo tu se vzal,
křičel, jak si předsevzal:
„Já chci vládu!“
Nemluvil a jenom řval,
co nedal, to sliboval,
ale na svá bedra vzal
funkcí hromadu.
Prohlásil se za krále, za
blázna, za kata,
takže vznikla situace
značně napjatá.

A tak z kata a blázna
vznikla hodnost svérázná,
vylíhnul se nový tvor,

blázen diktátor.